

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 112.687 van 20 november 2002
in de zaak A. 93.572/VII-22.118**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 13 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 september 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat G. COOLSAET, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 21 maart 2000 en verklaarde zich op 22 maart 2000 vluchteling.

1.2. Op 11 mei 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 19 juni 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 6 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, Slovaaks staatsburger van Roma-origine, verklaarde op het Commissariaat-generaal evenals zijn echtgenote G. O. (OV.4.936.122) zijn land verlaten te hebben daar hij er problemen had omwille van zijn Roma-origine. Zo zou betrokkene in 1996 door skinheads aangevallen zijn met een beenblessure tot gevolg. Ook zouden betrokkenes kinderen in de zomer van 1998 twee maal door skinheads geschopt zijn en met een spuitbus in de ogen gespoten zijn. De eerste maal zou betrokkene naar de politie gegaan zijn die zou gezegd hebben zonder bewijzen niets te kunnen doen. De tweede maal zou hij niet meer naar de politie gegaan zijn. De dag na het tweede incident zouden betrokkene met zijn echtgenote en kinderen naar Engeland vertrokken zijn waar ze asiel zouden gevraagd hebben. Hij zou er nog geen beslissing gekregen hebben maar zou, daar zijn moeder en schoonzus gestorven waren, in februari 2000 teruggekeerd zijn naar Slowakije. Op 17 februari 2000 zou betrokkene in Slowakije in een restaurant iets willen eten hebben maar hij zou niet binnengelaten zijn. Wat later die avond zou betrokkene aangevallen zijn en hij vermoedde dat het dezelfde personen waren die hem de toegang tot het restaurant geweigerd hadden. Ze zouden betrokkene geslagen hebben met pijn in de linkerarm tot gevolg. Betrokkene zou kunnen vluchten zijn en zou onderweg een politiewagen tegengehouden hebben. De agenten zouden gezegd

hebben niets te kunnen doen daar betrokkene geen bewijzen had. Op 21 maart 2000 zouden betrokkene, zijn echtgenote en drie minderjarige kinderen hun land verlaten hebben. Betrokkene vroeg asiel aan op 22 maart 2000.

Betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal zijn ernstig tegenstrijdig met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken evenals met de verklaringen van zijn echtgenote op het Commissariaat-generaal zodat aan zijn asielrelaas geen geloof meer kan gehecht worden.

Zo stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal voor hun vertrek naar Engeland in 1998 niet aangevallen te zijn (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 4b). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde hij echter in 1996 aangevallen te zijn.

Verder beweerde betrokkene op het Commissariaat-generaal op 17 februari 2000 vermoedelijk door de buitenwippers van het restaurant waar hij iets wilde eten maar niet toegelaten werd, aangevallen te zijn met pijn in de linkerarm tot gevolg (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 5a). Dit incident liet betrokkene na te vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij enkel stelde niet binnengelaten te zijn in een café. Daar dit incident aan de basis lag van zijn vertrek naar België is het onwaarschijnlijk dat betrokkene dit op de Dienst Vreemdelingenzaken zou 'vergeten' zijn te vermelden.

Verder situeerde betrokkene de weigering zijn zoon in te schrijven op school voor hun vertrek naar Engeland, terwijl hij dit op de Dienst Vreemdelingenzaken na hun verblijf in Engeland situeerde. Na confrontatie stelde betrokkene dat hij zowel voor als na hun verblijf in Engeland moeite gedaan heeft om hun zoon in te schrijven. Betrokkenes echtgenote stelde echter dat ze hun kinderen slechts twee dagen naar school hebben laten gaan daar ze bang waren dat ze op de bus zouden aangevallen worden. Over de weigering haar zoon in te schrijven repte ze op het Commissariaat-generaal met geen woord. Ze stelde daarentegen een aanmaningsbrief van hun OCMW gekregen te hebben waarin gesteld werd dat ze verplicht werden hun kinderen naar school te sturen.

Ook stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat zijn kinderen tweemaal lastiggevallen werden (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 2b), terwijl zijn echtgenote slechts één voorval vermeldde (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 2a en 3a). Ook zouden ze volgens betrokkene na dit incident in de spoedopname geholpen zijn en ze zouden doorverwezen zijn naar een oogarts (verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 3a). Dit terwijl betrokkenes echtgenote stelde dat haar dochter niet verzorgd werd en dat ze niet doorgestuurd werden naar een oogarts (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 3a). Ook stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij samen met zijn echtgenote en Olga naar de dokter is geweest (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 3a), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zijn echtgenote geweest is. Ook stelde betrokkene dat ze de dag van het incident naar de politie zijn geweest (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 3b), terwijl zijn echtgenote stelde niet te zijn geweest daar dit zinloos zou zijn (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 3b).

Verder stelde betrokkene dat zijn echtgenote geen problemen kende en niet aangevallen werd (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 5b). Dit terwijl betrokkenes echtgenote op het Commissariaat-generaal beweerde in 1998, toen ze twee maanden zwanger was, door skinheads aangevallen te zijn waardoor ze een miskraam zou gehad hebben (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 3a). Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenes echtgenote volledig heeft nagelaten dit incident te vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken waar ze expliciet stelde geen aanslag op de lichamelijke integriteit ondergaan te hebben.

Op basis van deze tegenstrijdigheden kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij

ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat “zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren”; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1/ van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij meent een aantal excepties te moeten invoeren; dat deze excepties doorgaans door een vaste rechtspraak van de Raad van State worden verworpen; dat zij niet onmiddellijk ernstig en overtuigend zijn; dat een voorafgaand onderzoek ervan alleen maar een behoorlijke rechtspleging binnen een redelijke termijn in gevaar zou brengen; dat, nu de Raad van State -zoals hierna zal blijken- het beroep verworpt, de gemotiveerde beoordeling van deze excepties overbodig is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaard heeft afstand te doen van de “exceptie” dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk zou zijn;

3.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van de artikelen 63 en 63/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de verzoekende partij voorhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte rekening heeft gehouden met de verklaringen die zij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat krachtens artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet de beroepsprocedure bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt dat de zaak opnieuw en individueel wordt behandeld;

Overwegende dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van een asielaanvraag rekening mag (en moet) houden met alle daarop betrekking hebbende gegevens die hem bekend zijn; dat geen enkele wetsbepaling verbiedt dat aldus, in het kader van de procedure na dringend beroep, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van de procedure bij de Dienst Vreemdelingen bekend waren; dat het evenmin verboden is dat de commissaris-generaal de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures vergelijkt, en er desgevallend tegenstrijdigheden in onderkent;

3.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt aangevoerd van “het motiveringsbeginsel”; dat in een eerste onderdeel wordt gesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte rekening heeft gehouden met de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd op de

Dienst Vreemdelingenzaken, omdat krachtens artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet de beroepsprocedure bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt dat de zaak opnieuw en individueel wordt behandeld; dat in een tweede onderdeel wordt beweerd dat de vastgestelde tegenstrijdigheden er geen zijn of te wijten zijn aan vertaalproblemen; dat zij en groot aantal tegenstrijdigheden tracht te verklaren;

Overwegende dat het middel geput uit de schending van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet reeds hierboven niet werd aangenomen;

Overwegende dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak, en deze in feite te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij wel beweert maar niet bewijst dat er vertaalmoelijkheden zouden zijn geweest; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de verklaringen van de verzoekende partij een niet onbelangrijk aantal tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden heeft vastgesteld; dat deze opgesomd worden in de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat die vaststellingen feitelijk onjuist zijn noch dat de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit afleidt kennelijk onredelijk zijn; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit een warrig, weinig precies, soms incoherent en zelfs tegenstrijdig asielrelaas afgeleid heeft dat de asielaanvraag bedrieglijk was;

Overwegende dat het middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat in het derde middel de schending wordt aangevoerd van de hoorplicht en van de rechten van verdediging;

Overwegende dat de verplichting voor het bestuur om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geen dergelijk voorschrift

bevat; dat, wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal van de beslissing van weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om reden dat de aanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is omdat de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en niet gestoeld is op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat het middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting,
op twintig november tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.